

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Ščučkou, advokátem se sídlem v Ostravě, tř. 28. října 38, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 14.10.2014 č.j. MV-77545-6/SO-2013, ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí, žalované, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 14. 5. 2013, č. j. OAM-397-10/ZR-2013, kterým byla podle ust. § 87 I odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců) zrušeno žalobci povolení k trvalému pobytu.

V žalobě žalobce namítl nepřiměřenost zrušení povolení k trvalému pobytu, především v zásahu do jeho soukromého a rodinného života a také s ohledem na dobu, která již uplynula od trestné činnosti jím spáchané. V České republice se již adaptoval, z výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn za dobré chování, nikdy nebyl soudem z České republiky vyhoštěn, zrušení trvalého pobytu by mu značně ztížilo fungování rodiny a navíc je v České republice zaměstnán. Od svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žije řádným životem, nedopustil se žádného trestného činu ani přestupku. „Narušování veřejného pořádku“ jako důvod pro ukončení povolení k trvalému pobytu musí být dle žalobce aktuální – musí zde být předpoklad, že by se nežádoucího jednání dopouštěl v současné době. Na podporu tohoto tvrzení žalobce uvedl rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, podle kterého *„narušením veřejného pořádku... může být pouze takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“*, rozhodnutí NSS ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146 a čl. 27 Směrnice č. 2004/38/ES, dle kterého mj. *„pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87 I odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula, a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život.“*

Žalovaná ve vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Podle žalované byly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 87 I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle žalované není možné argumentovat neuloženým trestem vyhoštění v souvislosti se zrušením trvalého pobytu, neboť se nejedná o navzájem propojené instituty, když pouhé zrušení povolení k trvalému pobytu má mnohem menší dopad na soukromý a rodinný život účastníka. Na podporu svého závěru uvedla žalovaná rozhodnutí NSS ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013, dle kterého *„... správní orgány nejsou v žádném případě vázány předcházejícím rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení. Skutečnost, že stěžovateli nebyl uložen trest vyhoštění, nebrání správnímu orgánu v tom, aby ve správním řízení rozhodl o správním vyhoštění.“* K otázce doby uplynulé od spáchání trestné činnosti žalovaná uvedla, že žalobce se dopustil roku 2005 trestného činu výtržnictví, ačkoliv s ním v té době probíhalo již několik let trestní řízení; od roku 2007 pak byl žalobce 6 let ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy logicky trestnou činnost páchat nemohl. Žalovaná nesouhlasí se závěrem žalobce, že formulace ust. § 87 I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nutně vyžaduje, aby se cizinec dopouštěl nežádoucího jednání v přítomném čase. Tento striktně jazykový výklad vylučuje konstantní judikatura správních soudů i Ústavního soudu České republiky, k posouzení nebezpečnosti cizince nestačí pouze hodnotit časový odstup od spáchání narušení veřejného pořádku, ale je třeba vycházet i z celkové časové skladby tohoto narušování a především z jeho závažnosti. Z logiky věci pak vyplývá, že pokud správní orgán posuzuje jako narušení veřejného pořádku trestnou činnost páchanou cizincem, může tak činit až poté, co je cizinec za danou trestnou činnost pravomocně odsouzen, tedy vždy s určitým časovým zpožděním. V případě žalobce pak má žalovaná za to, že i přes časový odstup jsou podmínky pro aplikaci ust. § 87 I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců splněny, když nebezpečnost žalobce pro

veřejný pořádek lze dovodit především z konkrétních detailů jím páchané trestné činnosti – žalobce napadl policistu, kterému vytrhl služební zbraň, přičemž došlo ke třem náhodným výstřelům; navzdory podmíněnému trestu odnětí svobody se jako spolupachatel podílel na zinscenování krádeže elektroniky z kamionu, přičemž byla způsobena škoda velkého rozsahu, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce pěti let; dvakrát se účastnil loupežných přepadení, jejichž cílem byly posádky vozidel, jež vystoupily u krajnice z důvodu defektu. Touto činností způsobil žalobce škodu přesahující částku 1.400.000,- Kč. V průběhu vyšetřování bylo přímo v bydlíšti žalobce zajištěno 18 ks rozbušek a dále jinde i několik pistolí, samopalů a desítky nábojů. Žalobce páchal svou činnost úmyslně, za účelem zisku, používal přitom funkční střelnou zbraň a opakovaně narušoval integritu jiných osob. Dvě z jím páchaných trestných činností spadají do kategorie zvláště závažných trestných činů, žalobce se své nejzávažnější trestné činnosti navíc dopustil i přesto, že byl předtím již dvakrát odsouzen. Všechny tyto skutečnosti pak zcela opravňují závěr o nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek. Ohledně podstaty posuzování přiměřenosti žalovaná uvedla, že na jedné straně je třeba posoudit intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, na straně druhé pak závažnost narušení pořádku ze strany žalobce. Žalovaná má za to, že žalobcovy rodiny se zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu nijak zásadně nedotkne – všechny tři žalobcovy děti jsou již zletilé, mají (stejně jako jejich matka) oprávnění k pobytu nezávislé na žalobci, který navíc strávil posledních 6 let ve výkonu trestu odnětí svobody, což zákonitě muselo určitým způsobem oslabit rodinné vazby. Na podporu svých závěrů žalovaná odkázala na rozhodnutí NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35, dle kterého *„fakt, že rodina stěžovatele již dříve dočasné odloučení překonala, jistě implikuje předpoklad, že tomu tak bude i nyní. Půjde nepochybně o citelný zásah do rodinného soužití [rozhodnou-li se manželka a dcera stěžovatele nenásledovat], z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný. Stěžovatel nesmí opomínat, že do současné složité situace se dostal především svým vlastním jednáním.“* Podle žalované představovalo žalobcovo uvěznění mnohem větší zásah do jeho rodinného života, než jakého lze dosáhnout zrušením trvalého pobytu, navíc mu nebyl vystaven dlouhodobý zákaz pobytu. Žalobce nemá v České republice žádné relevantní ekonomické vazby, své povolání může vykonávat i v zemi původu. Na druhé straně má žalovaná za to, že narušení veřejného pořádku ze strany žalobce bylo extrémní, jím páchaná trestná činnost je jednou z nejzávažnějších, s jakou se za dobu své existence setkala. Po posouzení přiměřenosti má tedy žalovaná za to, že k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života dojde, tento však nebude v žádném případě nepřiměřený a vyvažuje jej značná závažnost narušení veřejného pořádku žalobcem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 21. 2. 2013 bylo z moci úřední s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, které bylo žalobci uděleno dne 11. 11. 1993. V průběhu řízení byl žalobce

správním orgánem prvního stupně vyzván k možnosti seznámit se se spisovým materiálem, spisový materiál doplnit a do řízení doložit své vyjádření. Této možnosti žalobce nevyužil. Správní orgán prvního stupně vydal dne 14. 5. 2013 pod č. j. OAM-397-10/ZR-2013 rozhodnutí, jímž žalobci podle ust. § 87 I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušil povolení k trvalému pobytu a dle ust. § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona mu byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalované.

Podle ust. § 87 I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec ohrožuje bezpečnost státu, nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí považuje za značně nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života. Tuto námitku však soud důvodnou neshledal. Při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce vycházel správní orgán prvního stupně i žalovaná z žalobcových osobních a rodinných údajů, které jim byly známy z úřední činnosti a které žalobce uvedl ve svém odvolání, a mj. také z opisu Rejstříku trestů České republiky.

Jak uvádí NSS v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39: „*Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince*“. Krajský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jak správní orgán prvního stupně tak i žalovaná ve svých rozhodnutích řádně poměřili dopady zrušení povolení k trvalému pobytu a veřejný zájem, respektive závažnost trestných činů spáchaných žalobcem. V napadeném rozhodnutí se žalovaná zabývala jak otázkou rodinného života žalobce, tedy jeho vazbami na rodinu či známé v České republice, tak i povahou vykonávané práce, s ohledem na ekonomickou stránku jeho života, to vše bylo řádně odůvodněno, a to v souladu s relevantní judikaturou, především rozsudkem NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, kdy tento soud zformuloval faktory, které mají být brány v potaz při hodnocení přiměřenosti zásahu: „(1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného.*“

Správní orgány řádně poměřily závažnost porušení veřejného pořádku se zásahem do žalobcova rodinného a soukromého života. Ze spisového materiálu soud zjistil, jak žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že žalobce se podílel na páčání rozličné trestné činnosti, zčásti se jednalo dokonce o zvláště závažné trestné činy, jejichž spáchání bylo motivováno zjištěnými důvody a bylo realizováno za užití zbraně a násilí. Popsanou trestnou činnost lze dle názoru soudu považovat za velmi vážné narušení veřejného pořádku. Zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu na druhou stranu nemůže být považováno za závažný zásah do jeho soukromé a rodinné sféry. Žalovaná zcela jasně a řádně zhodnotila vazby žalobce na Českou republiku, kdy své závěry taktéž řádně odůvodnila, v návaznosti na rozhodnutí orgánu prvního stupně, a to na základě spisového materiálu. Byť lze žalobci přisvědčit v tvrzení, že pobývá na území České republiky již od roku 1993, nelze přehlédnout fakt, že jeho rodinné vazby musely zákonitě utrpět jeho šestiletým pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy se jeho rodina musela bez něj obejít; tím zároveň odpadá námitka žalobce o invaliditě jeho manželky, neboť tato se o sebe musela postarat v době, kdy byl žalobce ve vězení, proto lze důvodně předpokládat, že na jeho péči nemůže být závislá do té míry, aby to znemožňovalo zrušit žalobci povolení k trvalému pobytu. Jeho tři děti jsou nyní již dospělé a spolu s jejich matkou mají oprávnění k pobytu na území České republiky nezávislé na povolení žalobce. Soud dále nepovažuje za nepřiměřený ani vliv zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky z hlediska ekonomického, neboť ztráta finančních příjmů z důvodu zrušení povolení k trvalému pobytu v tomto konkrétním případě nepředstavuje zásah do jeho soukromého života, neboť žalobce se může stejně uplatnit i ve své domovské zemi.

Dále žalobce namítl, že se trestné činnosti dopustil již před značnou dobou, od propuštění z výkonu trestu žije řádný život a že ust. § 87 I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců doslovně uvádí přítomný čas, pokud zmiňuje narušení veřejného pořádku, z čehož žalobce dovozuje, že pro jeho aplikaci je nezbytné, aby se nežádoucího jednání dopouštěl v současné době.

Soud se s tímto žalobcovým názorem neztotožňuje. K interpretaci uvedeného ustanovení nelze přistoupit toliko jazykovým výkladem, neboť i dle žalované ve vyjádření k žalobě citovaného názoru Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97: „*jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.*“ Je zcela nezbytné přistoupit při interpretaci právních norem i k využití i dalších výkladových metod. Nejvhodnějším se jeví výklad *e ratione legis*, tedy výklad právní normy dle smyslu zákona, úmyslu zákonodárce apod. Na tomto místě musí soud přisvědčit názoru žalované, že pokud správní orgán posuzuje jako narušení veřejného pořádku trestnou činnost páchanou cizincem, může tak činit až poté, co je cizinec za danou trestnou činnost pravomocně odsouzen, tedy vždy s určitým časovým zpožděním. Pokud by měl žalobce pravdu se svou úvahou, předmětná norma by nikdy nemohla být prakticky použita, neboť by

správní orgán nikdy neřešil aktuální provinění cizince, což zcela jistě nemohl být úmysl zákonodárce. V souladu s ustálenou judikaturou NSS, kdy v rozsudku ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90 vyslovil názor, že: „*v souladu s principem právní jistoty má každý adresát právní normy právo očekávat, že řešení, která zákonodárce zvolí, jsou racionální a směřují k funkčnímu uspořádání společenských vztahů, a nikoliv naopak. Jestliže zákonodárce z nejrůznějších - často velmi pochybných a voluntaristických - důvodů zvolí řešení jiné, musí je tím spíše přesně, jasně, určitě a srozumitelně vyjádřit v právních předpisech, jimiž jsou právní normy komunikovány svým adresátům. Neučiní-li tak, je zcela na místě dát přednost takovému výkladu, který je rozumný a odpovídá přirozenému smyslu pro spravedlnost*“ a shora uvedeným odůvodněním, kdy dle soudu neexistuje rozumný důvod pro omezení aplikace předmětného ustanovení pouze pro přítomný čas, považuje soud žalobcovu námitku za nedůvodnou.

Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšné žalované nevznikly podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Krajský soud v Ostravě
dne 18. srpna 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu